<u>בבית המשפט העליון</u>

רע"פ 3052/17

לפני:	כבוד השופט ס' ג'ובראן
המבקשות:	1. נילי שמאי 2. פרידה שמאי
	נ ג ד
המשיבה:	הועדה המקומית לתכנון ובניה תל-אביב

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 29.3.2017 בעפ"א 41474-01-17 שניתן על ידי כבוד השופטת עמיתה מ' סוקולוב

<u>החלטה</u>

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת מ' סוקולוב) בעפ"א 41474-01-17 מיום 29.3.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט ע' מסארווה) בתיק 01/15/4717 מיום 7.12.2016.

2. נגד המבקשות ונגד שתי בנות משפחה נוספות הוגש כתב אישום המייחס להן עבירות של שימוש חורג לפי סעיף 145 בצירוף סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, ולפי תקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), תשכ"ז-1967. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמות הן בעליהן של יחידה בדרך מנחם בגין בתל אביב, אשר הותר בה שימוש כמשרדים בלבד. כתב האישום מפרט כי ביום 22.1.2015 נעשה שימוש חורג ביחידה לצרכי מגורים. בדיון שנערך ביום 11.9.2016 החליט בית המשפט לעניינים מנהליים (השופט ר' פרי), לאור הסכמת הצדדים, על העברת התיק לגישור. במסגרת הליך הגישור הודיעו הצדדים כי הסכימו שהמבקשות יודו במיוחס להן וכי שתי בנות המשפחה הנוספות תמחקנה מכתב האישום. בנוסף, הצדדים הגיעו להסכמות בעניין העונש – הוסכם כי על המבקשת 1 יוטל קנס בסך 10,118 ש"ח וכן תופעל התחייבות עליה חתמה; על המבקשת 2 יוטל קנס בסך 15,500 ש"ח; וכן כי יינתן צו להפסקת השימוש ולהחזרת המצב בהתאם להיתר. בית המשפט

לעניינים מנהליים אימץ את הסכם הגישור, הרשיע את המבקשות על יסוד הודאותיהן, והשית עליהן את העונשים האמורים.

בערעורן לבית המשפט המחוזי, גרסו המבקשות כי הסכימו להסדר הטיעון נוכח לחץ שהפעיל עליהן עורך דינן, כי השימוש החורג שהן מבצעות נסמך על מסמכי הרשות המתירים שימוש מסוג זה, כי ממועד הביקורת במקרקעין עד להגשת כתב האישום חלפו 7 שנים, וכן העלו טענות בנוגע לאכיפה בררנית. בית המשפט המחוזי בחן את טענות הצדדים, הדגיש כי המבקשות הודו במיוחס להן בכתב האישום במסגרת הסכמתן בהליך הגישור, קבע כי לא נפלה כל טעות בשיקוליו או בקביעותיו של בית המשפט לעניינים מנהליים – ולכן דחה את הערעור.

3. בבקשתן זו, המבקשות גורסות כי אמנם נתנו את הסכמתן בהליך הגישור אך הן מבקשות לחזור בהן מהסכמתן זו, זאת משום שלא התקיים דיון משפטי בעניינן – כך לשיטתן. עוד הן גורסות, כי הסכימו לאמור בהליך הגישור נוכח לחצים שהופעלו עליהן בנושא על ידי עורך דינן.

4. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בעניינן של המבקשות, לא מצאתי כי עולות סוגיות עקרוניות החורגות מעניינן הפרטני של המבקשות (על מהותם של הסכמי גישור ראו בהרחבה בבע"מ 8769/08 פלוני נ' פלונית, פסקאות ט-יד (31.12.2008)). כמו כן, לא מצאתי כי הנסיבות האישיות שציינו המבקשות בבקשתן מעוררות שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים התערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. זאת בפרט, נוכח העובדה שהן בא כוחן של המבקשות והן המבקשת 1 בעצמה נתנו את הסכמתן המפורשת להסכם הגישור. על כן, דין הבקשה להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשע"ז (25.4.2017).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 17030520_H01.doc שצ
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il